

ни, но съ такъизи безсилны сръдства не ся надѣж да гы принудѣж никога да ся трѣгнѣтъ отъ нашитѣ области. . . . . Всичкы благородны дворяне быхъ ся завтекли подѣ прѣпорецѣтъ ми, ако да бѣше царь-тъ въ станѣтъ ми.

— Що думашь, Пулосскый, надѣнеш ли ся да склони царь-тъ да дойде тука ?

— Не, но трѣба да го присилимъ. Да ! знаѣж че старо прѣятелство вы свързва съ М. П. но когато сподвижничествувашь съ Пулосскаго за свободѣтъ, ты знаешь несумѣвно, че всичко трѣба да жѣртвуванѣкой за отечеството, че интересъ толкозъ священнѣ. . . . .

— Знаѣж длѣжноститѣ си и ще гы испълнѣж, но що ми прѣдлагашь да направѣж ? Царь-тъ никога не излѣзва изъ Варшавѣ.

— Ще каже че тамъ трѣба да идешь да го намѣришь, и да го грабнешь отъ сръдѣ столицѣтъ.

— Що си приготвилъ за това голѣмо прѣдпрѣятѣе ?

— Ты виждашь тѣзи Русскѣтъ войскѣ, тройно повече отъ моѣтъ, която е разложила станѣ сръщу мене отъ три мѣсеца на самъ. Полковникѣтъ неинѣ мирува въ окопытѣ си и чака, да ся принудѣж азъ отъ гладъ и да ся прѣдамъ на волѣтъ му. Отзадѣ станѣтъ ми сѣ блата и потрѣсъцы които ся иматъ за непроходимы; щомъ настане ноцъ нѣй щемъ да гы минемъ; всичко съмъ расположилъ така, щото непрѣятелитѣ ни измамены, много кѣсно щѣтъ да разберѣтъ назадѣ трѣгнуванѣе то ми, и надѣж ся